

Sára

Kompletní vydání

Ester a Jerry Hicks

Sára

Kompletní vydání

Esther a Jerry Hicks

Sára

Kompletní vydání

Esther a Jerry Hicks

Z anglického originálu

Sara, Book 1; Sara, Book 2 a Sara, Book 3

Přeložili Kateřina a Václav Chocholovi (Kniha 1)

a Petra Vlčková (Kniha 2 a 3)

Jazyková korektura Vlastimil Lapáček

Produkce blízko sebe s.r.o.

Výroba CPI Moravia Books s.r.o.

Vydalo nakladatelství Synergie Publishing SE

www.synergiepublishing.com

Vydání první, 2026

SARA BOOK 1 – Sara and The Foreverness of Friends of a Feather

By Esther and Jerry Hicks

Copyright © 1995, 2000 by Jerry and Esther Hicks

Original English language publication

1995 by Abraham-Hicks Publications, Texas, USA

Czech title: Sára, Kniha 1, O věčném přátelství dvou blízkých duší

SARA BOOK 2 – SARA AND SETH: Solomon's Fine Featherless Friends

By Esther and Jerry Hicks

Copyright © 1999 by Jerry and Esther Hicks

Original English language publication

1999 by Abraham-Hicks Publications, Texas, USA

Czech title: Sára, Kniha 2, Šalamounovi neobyčejní neopeření přátelé

SARA BOOK 3 – A Talking Owl Is Worth A Thousand Words

By Esther and Jerry Hicks

Copyright © 2002 by Jerry and Esther Hicks

Original English language publication

2002 by Abraham-Hicks Publications, Texas, USA

Czech title: Sára, Kniha 3, Mluvicí sova je poklad!

Translation Copyright © 2010, 2013 by Synergie Publishing SE

ISBN 978-80-7370-724-8

*Tuto knihu věnujeme vám všem,
kteří jste si v touze po osvětlení
a duševní pohodě kladli otázky,
na něž odpovídají ...*

*A čtyřem báječným dětem
našich dětí, které jsou
příkladem toho, co tato kniha učí,
a které se zatím neptají,
protože ještě nezapomněly.*

OBSAH

Předmluva.....	9
Úvod.....	10

Sára – Kniha první

ČÁST PRVNÍ

O věčném přátelství dvou blízkých duší.....	13
---	----

ČÁST DRUHÁ

Šťastný věčný život Sáry a Šalamouna.....	97
---	----

Sára –Kniha druhá

Šalamounovi neobyčejní neopeření přátelé.....	121
---	-----

Sára –Kniha třetí

Mluvící sova je poklad!	295
-------------------------------	-----

PŘEDMLUVA

Máte před sebou nové, kompletní vydání trilogie inspirativních knih o cestě jedné dívky k nekonečné radosti. Sára je plachá, uzavřená desetiletá dívka, která není příliš šťastná. Má zlomyslného bratra, který ji neustále provokuje, kruté a bezcitné spolužáky, a ve škole ji to moc nebaví. Je zkrátka jako mnoho jiných dnešních dětí.

Ráda by byla šťastná a plná lásky, jenže když se rozhlédne kolem, moc důvodů k tomu nenachází. To všechno se změní, když potká Šalamouna, moudrou starou sovu, která jí ukáže, jak se na svět dívat jinak, očima bezvýhradné lásky. Naučí Sáru, jak přijímat čistou, pozitivní energii. Sára poprvé vidí, kým skutečně je a jak neomezené možnosti má.

Jako čtenáři si uvědomíte, že je to mnohem víc než dětská knížka. Je to návod, jak získat radost a štěstí, které jsou naším vrozeným právem. Sářiny příběhy si přečetla celá má rodina a všechny nás to změnilo. Asi nejvíc zapůsobil na mého manžela, kterému zcela změnil pohled na svět. Je to jako být celý život krátkozraký a pak konečně dostat brýle. Všechno se rázem vyjasní.

Příběhy, které dokážou měnit životy, zkrátka nemůžu dost vynachválit. Budete se Sárrou sdílet její vzlety i propady na cestě k většímu naplnění a uvědomíte si, že takové dítě je v každém z nás. Kdybyste si měli v životě koupit jen jednu knihu, ať je to právě tato (je pro všechny věkové kategorie). Nebudete litovat!

– Denise Tarsitano
The Rising Star Series

ÚVOD

„Lidé dávají přednost zábavě před informacemi.“ Myslím, že to byl postřeh význačného vydavatele Williama Randolpha Hearsta. Pokud je to pravda, pak informovat zábavnou formou by byl ten nejúčinnější způsob předávání informací, dokonce i informací velkého osobního významu.

Příběhy o Sáře, zachycené prostřednictvím procesu překlada univerzální moudrosti, vás v závislosti na vašem bodu přitažlivosti při čtení pobaví i poučí. Pramínky dokonalé moudrosti a bezvýhradné lásky, laskavě předávané Sářiným velmi zábavným opeřeným učitelem, se prolínají s proudem jejích poučných zážitků s rodinou, spolužáky, sousedy a učiteli, aby vám pomohly uvědomit si váš přirozený stav duševní pohody a skutečnost, že všechno je opravdu v pořádku.

Při zkoumání obsahu této knihy přemýšlejte o tom, kým jste a proč jste tady, a pak, až knihu poprvé beze spěchu dočtete, zamyslete se nad tím, jak dalece a jak rychle jste se přiblížili tomu, co je pro vás důležité. Možná díky jasnějšímu pohledu zažijete nový stupeň radostného naplnění.

Šalamounovi neobyčejní neopeření přátelé je kniha, která vám slibuje, že vás vezme na vzrušující jízdu až k výšinám porozumění a vnitřní radosti a pohody, na cestu, která vás bude stále znovu bavit a těšit.

Zábavné dobrodružství, které prožijete společně se Sárrou a Sethem při objevování prostých a praktických návodů, jak naplnit smysl života, bude zkušenost, jakou můžete sdílet s každým, koho máte rádi. I když se možná právě teď cítíte

báječně, po zkušenosti s těmito knihami o Sáře se budete cítit ještě líp. Je to další obří krok na vaší cestě k radostnějšímu bytí, a můžeme vám zaručit, že si ho užijete.

Doufám, že vám všechny díly Sáry přinesou tolik radosti jako nám. Sára, Seth, Aneta i Šalamoun jsou pro nás stejně skuteční jako lidé, které známe. A velice nás baví učit se tím, že sledujeme jejich životní osudy.

S láskou Esther a Jerry Hicksovi

Sára

Kniha první

O věčném přátelství
dvou blízkých duší

Sára

Knihá první

O věčném přátelství
dvou blízkých duší

Esther a Jerry Hicks

ČÁST PRVNÍ

O věčném přátelství
dvou blízkých duší

1. KAPITOLA

Sára si s nelibostí uvědomila, že už je vzhůru, ale dál zůstávala zamračeně ležet ve vyhráté posteli. Venku byla ještě tma, ale stejně poznala, že je čas vstávat. *Nesnáším tyhle krátké zimní dny, pomyslela si. Kdybych tu tak mohla zůstat ležet, dokud nevyjde slunce.*

Sára věděla, že se jí něco zdálo, něco moc příjemného, ale nemohla si vzpomenout, o čem ten sen byl.

Já ještě nechci být vzhůru, říkala si pro sebe, zatímco se snažila smířit se s tím, že procitla z příjemného snu do mnohem méně příjemného, chladného zimního rána. Zachumlala se do peřiny a poslouchala, jestli už je máma vzhůru a chodí po domě. Přetáhla si peřinu přes hlavu, zavřela oči a snažila se přivolat něco z toho krásného snu, ze kterého se probudila. Byl tak báječný, že ho Sára chtěla prodloužit.

Krucipísek, potřebuju na záchod. Zkusím se nehybat a nemyslet na to, třeba to přejde.

Sára změnila polohu ve snaze oddálit neodvratitelné. *Je to k ničemu. Tak dobrá. Jsem vzhůru. Další den. To bude zase zábava.* Po špičkách přešla přes chodbu do koupelny, opatrně překročila místo v podlaze, které pokaždé zaskřípe, a tiše za sebou zavřela. Rozhodla se, že zatím nebude splachovat, aby si užila ten luxus, že je vzhůru, a přitom sama. *Alespoň pět minut samoty a klidu,* pomyslela si.

„Sáro! Jsi vzhůru? Pojď mi sem pomoci!“

„Tak to už můžu spláchnout,“ zamumlala. „Jo, hned tam budu!“ zavolala na mámu.

Nikdy nepochopila, jak je možné, že máma pokaždé ví, co kdo v domě dělá. *Určitě má v každém pokoji odposlouchávací zařízení,* došla k trpkému závěru. Věděla, že to není pravda,

ale měla neovladatelnou potřebu vidět všechno v tom nejhorším světle.

Už nikdy nebudu před spaním pít. Nebo ještě líp, nenapiju se ničeho za celé odpoledne. Až se pak probudím, mohu jen ležet v posteli a přemýšlet si sama pro sebe – nikdo nebude vědět, že jsem vzhůru.

V kolika letech asi člověka přestane bavit v duchu si přemýšlet? Dospělé to určitě už nebaví, protože nejsou nikdy potichu. Nemůžou naslouchat svým myšlenkám, protože pořád mluví nebo sledují televizi, a hned jak nasednou do auta, tak si pustí rádio. Jako by nikdo nechtěl být sám. Pořád chtějí mít někoho kolem sebe. Chtějí jít na schůzku nebo do kina, tancovat nebo sledovat nějaký zápas. Nejradši bych přes to všechno přehodila peřinu ticha, abych alespoň na chvíli mohla poslouchat své myšlenky. Ráda bych věděla, jestli jde nespát, a přitom nebyť bombardovaná hlukem ostatních lidí.

Založím si klub. Lidé proti HOL. Podmínky členství: Můžeš mít jiné lidi rád, ale nemusíš s nimi nutně mluvit. Můžeš se na ostatní rád dívat, ale nemusíš nikomu vysvětlovat, co jsi viděl. Musíš mít rád občasnou samotu, kdy se probíráš svými myšlenkami. Je v pořádku chtít ostatním pomáhat, ale musíš se to snažit co nejvíc omezit, protože je to past, která tě nakonec zaručeně zničí. Jakmile jsi příliš ochotný, je s tebou konec. Zahltí tě svými vlastními představami a ty už nebudeš mít čas na sebe. Musíš se snažit být nenápadný a sledovat ostatní, aniž by o tobě věděli.

Jestlipak by chtěl někdo do mého klubu vstoupit? Ne, to by byl konec! Podstata mého klubu je v tom, že kluby nepotřebuju! Můj život je tak důležitý, tak zajímavý, tak zábavný, že nikoho dalšího nepotřebuju.

„Sáro!“

Sára leknutím zamrkala, když si uvědomila, že stojí v koupelně před umyvadlem, tupě zírá do zrcadla a bez zájmu pohybuje kartáčkem v ústech.

„Hodláš tam strávit celý den? Koukej přidat, ať to všechno stihneme.“

2. KAPITOLA

„Sáro, chtěla jsi nám něco říct?“
Sára vyskočila, když si uvědomila, že pan učitel Jorgensen vyslovil její jméno.

„Ano, pane učiteli. Tedy, o čem jako?“ koktala Sára, zatímco se všech sedmadvacet žáků její třídy hihňalo.

Sára nikdy nechápala, proč jim dělá takovou radost, když se někdo jiný ztrapní. Nikdy si to nenechali ujít, řehtali se, jako by se stalo něco skutečně legračního. *Co je tak vtipného na tom, že se někdo cítí špatně?* Na tohle Sára zkrátka nedokázala nalézt odpověď, ale teď stejně nebyl čas nad tím hloubat, protože Jorgensen ji stále držel v hledáčku neuvěřitelně nepříjemné pozornosti, což spolužáci sledovali se škodolibým potěšením.

„Můžeš odpovědět na mou otázku, Sáro?“

Další smích.

„Sáro, postav se a odpověz.“

Proč je tak zlomyslný? Copak je to opravdu tak důležité?

Pět nebo šest dychtivých rukou vystřelilo nahoru, jak se třídní šprti s radostí snažili zvětšit Sárino trápení.

„Ne, pane učiteli,“ zašeptala Sára a sklouzla zpátky na židli.

„Co jsi říkala, Sáro?“ vyštěkl učitel.

„Řekla jsem, ne, pane učiteli, neznám odpověď na tu otázku,“ řekla Sára trochu hlasitěji. Ale Jorgensen s ní ještě neskonal, ještě ne.

„A víš, na co jsem se ptal, Sáro?“

Sára zrudla v obličeji, jak jí bylo trapně. Vůbec netušila, na co se učitel ptal. Byla v tu chvíli hluboko ve svých myšlenkách, ve svém světě.

„Sáro, můžu ti něco poradit?“

Sára ani nevzhledla, protože věděla, že Jorgensen stejně nečeká na její souhlas.

„Radím ti, mladá dámo, abys místo zírání z okna a přemítání o jalových a neužitečných myšlenkách trávila více času přemýšlením o důležitých věcech, které probíráme tady ve třídě. Pokus se do té své prázdné hlavy něco dostat.“ Další smích.

Copak ta hodina nikdy neskončí?

A pak zvonění, konečně se ozvalo zvonění.

Sára šla pomalu domů a sledovala, jak se její červené boty noří do bílého sněhu. Byla vděčná za to, že padá sníh. Vděčná za ticho. Vydala se na tříkilometrovou cestu domů, a byla vděčná, že ji může strávit v soukromí své mysli.

Všimla si, že říčka pod mostem na Hlavní ulici je už skoro celá pokrytá ledem, a napadlo ji, že by se mohla sklouznout po břehu dolů, aby zjistila, jak je led silný. Rozhodla se ale, že to zkusí jindy. Viděla, jak pod ledem teče voda, a usmála se při myšlence na to, kolik různých podob na sebe řeka během roku bere. Tenhle most přes řeku byl jejím oblíbeným úsekem na cestě domů. Pokaždé se tady dělo něco zajímavého.

Když most přešla, podívala se Sára nahoru, poprvé od chvíle, kdy opustila školní dvůr, a pocítila smutek nad tím, že její klidná, osamělá cesta za dva bloky skončí. Zpomalila krok,

aby si vychutnala znovuobjevený klid, pak se otočila a šla kousek pozpátku. Dívala se při tom zpět na most.

„Ach jo,“ tiše si povzdechla, když vstoupila na šterkovou příjezdovou cestu k domu. Na schodech zastavila, nohou uvolnila velký kus ledu a odkopla ho do sněhové závěje. Pak si sundala promáčené boty a vešla do domu.

Tiše zavřela dveře a pověsila svůj těžký, mokrý kabát na věšák. Snažila se při tom nadělat co nejméně hluku.

Vůbec se nepodobala ostatním členům rodiny, kteří po příchodu většinou na celý dům halekali: „Jsem doma!“ *Chtěla bych být poustevnice*, rozhodla se cestou z obývacího pokoje do kuchyně. *Tichá, šťastná poustevnice, co přemýšlí, mluví nebo mlčí a sama rozhoduje o tom, co bude celý den dělat. Tak!*

3. KAPITOLA

Jediné, co vnímala, když ležela natažená před svou skříňkou v šatně na zablácené podlaze, byla bolest, ostrá bolest v lokti.

Pád, to je vždycky šok. Seběhne se to tak rychle. Jednu chvíli pěkně vzpřímeně spěcháš se vznešeným úmyslem dostat se do lavice dřív, než zazvoní začátek hodiny, a najednou ležíš rozplácnutá na zádech, omráčená a v bolestech. A úplně to nejhorší na celém světě je spadnout ve škole, kde tě všichni vidí.

Sára se podívala nahoru na moře škodolibých tváří, které se křenily, hihňaly nebo se prostě naplno chechtaly. *Dělají, jako by se jim něco takového nikdy nestalo.*

Jakmile jim došlo, že k vidění nebude nic dostatečně zajímavého jako třeba zlomenina, krvácející rána nebo oběť svíjející se bolestí, dav se rychle rozešel a její potměšilí spolužáci si zase hleděli svého a vraceli se do tříd.

Čísi ruka ve fialovém kabátu se chopila Sáro a vytáhla ji do sedu. Dívčí hlas řekl: „Jsi v pořádku? Chceš pomoci na nohy?“

Ne, pomyslela si Sára, *chci zmizet*, ale protože to by se jí stejně nepodařilo a protože dav už se rozešel, slabě se usmála a Ellen jí pomohla vstát.

Sára s Ellen nikdy předtím nemluvila, ale vídala ji na chodbách. Ellen chodila o dvě třídy výš než Sára a na její škole byla teprve asi rok.

Sára toho o Ellen moc nevěděla, ale to nebylo nic zvláštního. Starší děti se s těmi mladšími nebavily. Jako by to zapovídalo jakési nepsané pravidlo. Ale Ellen se vždycky usmívala, a i když se zdálo, že nemá moc kamarádů a většinou chodila sama, vypadala naprosto spokojeně. Možná proto si jí Sára všimla. I ona byla samotářka. Vyhovovalo jí to tak.

„Jak je venku mokro, hrozně to tady klouže,“ prohlásila Ellen. „Divím se, že tu lidi nepadají častěji.“

Sára byla pořád ještě trochu otrěsená a ochromená studem a Ellenina slova příliš nevnímala. Vyzařovalo z nich však něco, díky čemu se cítila mnohem lépe.

Znepokojilo ji, že na ni někdo tak zapůsobil. Jen zřídka-kdy dávala přednost slovům cizího člověka před bezpečím vlastních myšlenek. Byl to zvláštní pocit.

„Díky,“ zamumlala Sára a otírala si přitom bláto ze zašpištěné sukně.

„Myslím, že až to uschne, nebude to tak zlé,“ řekla Ellen.

A ani teď to nebylo v tom, co Ellen řekla. Byla to běžná, obyčejná slova. Šlo o něco jiného. O to, jakým způsobem je vyslovila.

Ellenin klidný, jasný hlas jako by zmírňoval Sářin pocit, že se stalo cosi tragického a dramatického, její obrovský stud se rozplýval a Sára si připadala silnější a vyrovnanější.

„Na tom nesejde,“ odpověděla Sára. „Měly bychom běžet, ať nepříjdeme pozdě.“

A když se posadila do lavice, s naraženým loktem, špinavými šaty, rozvázanými tkaničkami a urousanými hnědými vlasy padajícími do očí, cítila se na tomhle místě lépe než kdy jindy. Bylo to podivné, ale bylo to tak.

Ten den probíhala Sářina cesta domů jinak. Místo aby se ponořila do svých myšlenek a všímala si jen úzké cestičky, která před ní ubíhala ve sněhu, cítila Sára spoustu energie a chuti do života. Chtělo se jí zpívat. A tak začala. Broukala si známou melodii, vesele kráčela po pěšině a se zájmem se dívala na lidi, které potkávala v ulicích městečka.

Když Sára míjela jedinou místní restauraci, rozhodla se, že zajde na odpolední svačinu. Často to byla právě pocukrovaná kobliha, kornoutek zmrzliny anebo malá porce hranolků, co ji dokázalo alespoň na chvíli rozptýlit po dlouhém, únavném dni stráveném ve škole.

Ještě mám celé týdenní kapesné, pomyslela si Sára, když stála na chodníku před malou kavárnou a rozmyšlela se. Ale nakonec svůj nápad zavrhla, protože si vzpomněla na častou matčinu připomínku: „Nekaž si chuť na večeři.“

Sára těm slovům nikdy nerozuměla, protože pokud bylo něco dobrého, mohla jíst kdykoliv. To jen když jídlo nevypadalo moc lákavě, anebo ještě spíš, když jí nevonělo, hledala si výmluvy, aby nemusela večeřet, nebo aby aspoň nemusela sníst celou porci. *Spíš se mi zdá, že tu chuť kazí někdo jiný*. Sára se pro sebe zasmála a pokračovala v cestě domů. Dnes vlastně nepotřebovala vůbec nic, v Sářině světě bylo všechno docela v pořádku.

4. KAPITOLA

Sára se zastavila na mostě a dívala se dolů na led, jestli je dost silný, aby po něm mohla přejít. Viděla na ledu několik ptáků a také si všimla, že tam jsou docela velké psí stopy, ale nezdálo se jí, že by už led unesl její váhu, ještě navíc s těžkým kabátem, botami a taškou plnou knížek. *Radši ještě počkám*, pomyslela si při pohledu na zamrzlou řeku.

Nahýbala se nad led přes rezavé zábradlí, o kterém byla přesvědčená, že je tady čistě pro její soukromé potěšení, a cítila se dobře jak už dlouho ne. Rozhodla se, že se tu chvíli zdrží, aby mohla pozorovat svou úžasnou řeku. Shodila tašku k nohám a zapřela se o to rezavé zábradlí – Sárino nejoblíbenější místo na celém světě.

Pohodlně předkloněná, užívala si Sára své hájemství. Usmála se při vzpomínce na den, kdy se tohle staré zábradlí změnilo v dokonalou pozorovatelnu. Pan Jackson tehdy na mokré, namrzlé cestě prudce dupl na brzdu svého nákladáku, aby nepřešel Harveyho, jezevčíka paní Petersonové. Měsíce si pak všichni ve městě vykládali, jaké měl pan Jackson štěstí, že se svým nákladákem nespádl do řeky. Sárů vždycky převkvalo, jak lidé pokaždé všechno zveličují a dělají horším, než to ve skutečnosti je. Kdyby ten nákladák do řeky spadl, to by bylo něco jiného. Pak by byl podobný rozruch oprávněný. Nebo kdyby tam nákladák spadl a pan Jackson se utopil, pak by byl určitě důvod o tom vykládat. Ale on přece do řeky nespádl.

Podle Sary se tehdy nic tak hrozného nestalo. Nákladák se nerozbil a nic se nestalo ani panu Jacksonovi. Harvey byl vystrašený a několik dní zůstal doma, žádnou újmu na zdraví ale neutrpěl. *Lidé prostě rádi řeší*, uzavřela to Sára. Sama

byla nadšená, když tuhle novou rozhlednu objevila. Velké, masivní ocelové sloupky se teď vykláněly daleko nad vodu. Dokonalé, skoro jako by to bylo vyrobené pouze pro Sárino potěšení.

Sára se vykláněla nad řeku a dívala se dolů po proudu. Viděla odtud silný kmen padlý přes řeku a znovu se musela usmát. Připomínal další „nehodu“, která se jí skvěle hodila.

Jeden z těch velkých stromů, které lemovaly břeh, těžce poškodila vichřice. Farmář, jemuž pozemek patřil, sehnal ve městě pár dobrovolníků, a ti ořezali všechny větve, aby mohli strom snadněji skácet. Sára nechápala, proč je kolem toho tolik rozruchu. Vždyť to byl jen jeden velký starý strom.

Táta jí nedovolil přiblížit se tak, aby slyšela, o čem si povídají, alespoň ale zaslechla, že ti lidé mají strach, aby strom nedopadl na blízké dráty elektrického vedení. Pak už se znovu rozeřvaly motorové pily a nebylo slyšet vůbec nic. Stála tam tedy a stejně jako skoro celé město zdálky sledovala tu velkou událost.

Náhle pily zmlkly a Sára zaslechla, jak někdo vykřikl: „Ale ne!“ Sára si zakryla uši a pevně zavřela oči. Jako by se celé městečko zatřáslo, když ten obrovský kmen padl k zemi. Když Sára otevřela oči, vyjekla radostí při pohledu na dokonalý most z kmene, který spojoval prašné pěšiny po obou stranách řeky.

Jak si tak Sára hověla ve svém kovovém hnízdě vysunutém vysoko nad řeku, zhluboka se nadechla a vychutnávala nádhernou vůni vody. Opájela se vůní a okouzleně naslouchala nepřetržitému, monotónnímu zvuku tekoucí vody. *Miluju tuhle starou řeku*, pomyslela si s pohledem stále upřeným na statný kmen padlý kousek po proudu.

Sára moc ráda zkoušela, jak rychle ten kmen dokáže přeběhnout. Běhávala s rozpaženýma rukama, aby měla lepší rovnováhu. Nikdy neměla strach, i když si pořád uvědomovala, že sebemenší chyba může znamenat pád do řeky. A Sára pokaždé, když přes kmen šla, slyšela znepokojivá, varovná matčina slova: „Sáro, drž se od té řeky dál. Mohla by ses utopit!“

Ale Sára si z matčiných slov nedělala těžkou hlavu, alespoň teď už ne. Věděla totiž něco, co máma netušila. Věděla, že ona se utopit nemůže.

Klidná a smířená se světem, hověla si Sára ve své pozorovatelně a vzpomínala, co se jí právě na tomhle kmeni stalo předminulé léto.

Bylo pozdě odpoledne a Sára už měla splněny všechny povinnosti, takže se šla projít k řece. Chvilku se opírala o zábradlí a pak se vydala po pěšině ke kmeni. Hladina rozvodněné řeky tehdy sahala výš než obvykle a voda dokonce tekla i přes kmen. Sára se zamyslela, jestli je to dobrý nápad, zkusit po něm přejít. Pak se ale, v jakémsi zvláštním návalu rozmarného nadšení, rozhodla svůj nebezpečný most překonat. Když se dostala skoro doprostřed, na okamžik se zastavila a otočila tak, že obě její boty ukazovaly po proudu. Chvilku mírně vrávorala zepředu dozadu, než zase nabrala rovnováhu i odvalu. A vtom se zničehonic přes most přihnal Pittsfieldovic vypelichaný ořech Fuzzy, nadšeně Sáru vítal a otíral se o ni s takovou silou, až ji shodil do vody, a to právě v místech s nejsilnějším proudem.

A je to tady, pomyslela si Sára. Přesně jak říkala máma, teď se utopím! Všechno se ale seběhlo tak rychle, že Sáře mnoho času na takové myšlenky nezbývalo. Zažívala úžasnou

a nádhernou jízdu dolů po proudu, letěla po zádech s očima upřenýma k nebi a vnímala jeden z nejkrásnějších pohledů, jaký se jí kdy naskytl.

Tolikrát se už po těch březích procházela, ale teď viděla všechno úplně jinak. Jemně unášena na měkkém vodním polštáři, vzhlížela k modré obloze nad sebou, ohraničené dokonale vytvarovanými stromy. Některé měly husté koruny, jiné byly jen řídce rozvětvené, mýjela stromy se silnými kmeny i slabými... Tolik krásných odstínů zelené.

Sára si neuvědomovala, že je voda velice studená, namísto toho měla pocit, jako by se vznášela na kouzelném koberci, klidně, tiše a bezpečně.

V jednu chvíli se zdálo, že se stmívá. Sára vplula do hustého háje, kde skrze stromy lemující břeh takřka neviděla nebe.

„Páni, to jsou ale krásné stromy!“ řekla Sára nahlas. Nikdy tak daleko po proudu nedošla. Bujně rostoucí stromy byly překrásné, některé z nich smáčely své větve v řece.

A pak jako by se jedna taková dlouhá, přátelská pevná větev natáhla do vody, aby Sáře pomohla ven.

„Díky, strome,“ řekla mile Sára a vylezla z řeky. „To od tebe bylo moc hezké.“

Stála na břehu, omámená, ale šťastná, a snažila se zorientovat.

Páni! zamumlala, když si všimla velké červené Petersonovic stodoly. Nevěřila svým očím. Zdálo se jí, že byla ve vodě minutu dvě, a přitom urazila s proudem mezi poli a pastvinami přes osm kilometrů. Ale Sáře ani v nejmenším nevadilo, že ji čeká tak dlouhá cesta. Domů došla a doskákala s nadšením, plná radosti ze života.

Hned se svlékla, špinavé a mokré oblečení nacpala do pračky a začala si do vany napouštět krásně horkou vodu. *Nemá*

smysl dávat mámě další důvod ke starostem, rozhodla se. Tohle by ji moc neuklidnilo.

Sára odpočívala v horké vodě a usmívala se, zatímco se z jejích hnědých kudrnatých vlasů vyplavovaly všemožné lístky, bláto a hmyz z řeky. Věděla naprosto jistě, že máma se mylila.

Sára věděla, že se nikdy neutopí.

5. KAPITOLA

„Sáro, počkej!“ Sára se zastavila na rozcestí a čekala, až k ní její mladší bratr dosprintuje.

„To musíš vidět, Sáro, je to fakt super!“

Jo, to určitě, pomyslela si Sára a vzpomněla si na několik posledních „fakt super“ věcí, se kterými za ní Jason přišel. Patřila k nim krysa, kterou chytil ve stodole do pasti a která, jak přísahal, byla fakt živá, když se na ni naposledy koukal. Dvakrát nachytil Sáru, když nebyla ve střehu a nechala se přesvědčit, aby nakoukla do jeho aktovky. Tam pak našla nevinného ptáčka nebo myš, kteří padli za oběť Jasonovi a jeho malým zlomyslným kamarádům, kteří byli celí nadšení z toho, že si na zvířatech mohli vyzkoušet své nové vzduchovky od Vánoc.

Co to s těmi kluky je? uvažovala Sára a sledovala uhnaného Jasona, který přešel z běhu do chůze, když viděl, že na něj sestra opravdu čeká.

Jak je může těšit trápení bezbranných malých zvířat? Ráda bych chytla do pasti je samotné. Jak by se jim to asi líbilo? přemítala dál. Pamatuju si dobu, kdy jeho rošťárny byly míň kruté a dokonce zábavné, ale Jason je pořád horší a horší.

Sára čekala uprostřed klidné polní cesty, až ji bratr dojde. Potlačila úsměv při vzpomínce na povedený Jasonův kousek, kdy si položil hlavu na lavici, a zakryl tak věrnou plastovou napodobeninu zvratků. Když se nad ním učitelka zastavila, vzhledl Jason svými velkýma hnědýma očima a odhalil tu nádheru. Paní Johnsonová vyletěla ze třídy, aby zavolala na úklid školníka, ale když se vrátila, Jason jí oznámil, že už se o to postaral. Učitelce se tak ulevilo, že se ani na nic nevyptávala a rovnou poslala Jasona ze školy domů.

Sáru udivila naivita paní Johnsonové, kterou nepřekvapilo, že se údajně čerstvé zvratky drží v tak úhledné loužičce na stole s poměrně šikmým sklonem. Je ale pravda, že paní Johnsonová neměla s Jasonem tolik zkušeností jako Sára, a navíc, to si musela Sára přiznat, i ji takhle dostal v jejích důvěřivějších dnech vícekrát než jednou. Teď už ale ne. Sára si na brášku dávala pozor.

„Sáro!“ křičel Jason, udýchaný a vzrušený.

Sára ustoupila. „Jasone, nemusíš křičet. Jsem půl metru od tebe.“

„Promiň.“ Jason se zajíknul, jak se pokoušel chytit dech. „Musíš jít se mnou. Šalamoun se vrátil!“

„Kdo je Šalamoun?“ zeptala se Sára, a vzápětí svojí otázkou litovala. Nechtěla Jasonovi ukázat ani ždibec zájmu o ty jeho nesmysly.

„Šalamoun! Vždyť přece víš, Šalamoun. Ten obrovský pták u Thackerovy cesty!“

„Nikdy jsem o žádném obrovském ptákovi u Thackerovy cesty neslyšela,“ řekla Sára a snažila se, aby její odpověď zněla co nejvíc znuděně. „Jasone, mě už žádní tvoji pitomí ptáci nezajímají.“

„Tohle není žádný pitomý pták, Sáro, je to obr! To bys koukala. Billy říkal, že je větší než auto jeho táty. Musíš jít se mnou, Sáro, prosím.“

„Jasone, pták nemůže být větší než auto.“

„Ale může! Zeptej se Billyho táty. Jednou jel domů a na jednou prý viděl velikánský stín. Myslel si, že nad ním letí letadlo. Zakryl mu celé auto. Ale nebylo to letadlo, Sáro, byl to Šalamoun!“

Sára musela uznat, že Jason svým nadšením pro Šalamouna trochu nakazil i ji.

„Možná někdy jindy, Jasone. Teď musím domů.“

„Sáro, prosím, pojd! Co když tam už pak Šalamoun nebude? Musíš jít se mnou, Sáro, musíš!“

Jasonovo naléhání začalo být Sáře podezřelé. Obvykle se tolik nesnažil. Jakmile zjistil, že se Sára napálit nenechá, většinou to vzdal a stáhnul se, dokud se nenaskytla jiná příležitost, kdy byla méně ve střehu. Za ta léta poznal, že čím víc bude svou sestru tlačit do něčeho, co sama nechce, tím víc se Sára zatvrdí. Ale tohle bylo něco jiného. Tak upřímné naléhání Sára u bratra ještě nezažila, a tak k Jasonovu ohromnému překvapení a radosti nakonec svolila.

„No tak dobře, Jasone. Kde máš toho obřího ptáka?“

„Jmenuje se Šalamoun.“

„Odkud víš, jak se jmenuje?“

„Pojmenoval ho tak Billyho táta. Říká, že je to sova. A sovy jsou moudré. Tak by se měl jmenovat Šalamoun.“

Sára přidala do kroku, aby Jasonovi stačila. *Je tím ptákem opravdu posedlý*, pomyslela si. *To není normální.*

„Tady je, tady někde,“ prohlásil Jason. „Žije tu.“

Sáru často pobavila Jasonova předstíraná jistota, když věděla, že bratr ví, že ve skutečnosti neví, o čem mluví. Ale

většinou na jeho hru přistoupila a předstírala, že si toho nevšimla. Bylo to jednodušší.

Nahlíželi do řídké olistěných křovisek pokrytých sněhem. Postupovali podle rozpadlého plotu po úzké pěšině vyšlapané toulavým psem, který tu zjevně proběhl teprve nedávno.

Sára po téhle cestě v zimě skoro nechodila. Její obvyklá trasa mezi domovem a školou vedla jinudy. V létě tu ale trávil spousty nádherných hodin.

Šlapala dál, všímala si všech těch známých koutů a skrýší a měla radost, že se opět ocitla na své staré stezce. *To nejlepší na téhle cestě je*, pomyslela si Sára, *že ji mám většinou jen pro sebe. Žádná auta, žádní lidé. Tohle je klidná pěšina. Měla bych tudy chodit častěji.*

„Šalamoun!“ Jasonův hlas Sáru polekal. Nečekala, že bude křičet.

„Jasone, neřvi na Šalamouna. Jestli tady je a ty se budeš chovat takhle, dlouho tu nezůstane.“

„Je tady, Sáro. Říkal jsem ti, že tady žije. A kdyby odletěl, viděli bychom ho. Je opravdu ohromný, Sáro, fakt.“

Sára s Jasonem postupovali hlouběji a hlouběji do houštin, podlézali rezavý ostnatý drát, jediný pozůstatek starého plotu. Šli pomalu, opatrně našlapovali, protože netušili, co se může skrývat pod hlubokým sněhem.

„Jasone, mně je zima.“

„Ještě kousek, Sáro. Prosím.“

Spíš z vlastní zvědavosti nežli kvůli Jasonovu naléhání Sára souhlasila. „Dobrá, Jasone. Ještě pět minut.“ Najednou se ocitla až po pás ve sněhu, jak zapadla do příkopu schovaného pod sněhem, a vyjekla. Studený, mokrý sníh jí pronikl pod kabát i pod blůzku a zastudil přímo na kůži. „Končím, Jasone, už mi to stačilo! Jdu domů!“

Jason byl rozmrzelý, že Šalamouna nenašli, ale Sářin vztek ho rozptýlil. Máloco ho dokázalo tak potěšit, jako když byla jeho sestra našťvaná. Upřímně se chechtal, když Sára vyklepávala sních zpod oblečení.

„Aha, tak tobě to připadá legrační, co, Jasone? Nejspíš sis celou tuhle záležitost se Šalamounem vymyslel, abys mě zmáčel a vytočil!“

Jason utíkal pryč a smál se. I když ho bavil její vztek, byl dost chytrý na to, aby si udržoval bezpečnou vzdálenost. „Ne, Sáro, Šalamoun existuje. Uvidíš.“

„To určitě!“ vyštěkla na něj Sára.

Ale z nějakého důvodu věděla, že Jason má pravdu.

6. KAPITOLA

Sára si nepamatovala, že by pro ni někdy bylo snadné soustředit se na to, co se děje ve třídě. *Škola je rozhodně to nejnudnější místo na světě*, usoudila už velmi dávno. Ale tenhle den, bez výjimky, byl pro ni zatím úplně nejtěžší. Myšlenkami stále odbíhala od učitelova výkladu a vracela se k houštinám u Thackerovy cesty. Jakmile se ozvalo poslední zazvonění, Sára nacpala aktovku do skříňky a rovnou se tam vydala.

„Nejspíš jsem se zbláznila,“ mumlala si pro sebe, když postupovala hlouběji a hlouběji do houští a vyšlapávala v hlubokém sněhu svou cestičku. „Hledám nějakého hloupého ptáka, který nejspíš ani neexistuje. No, jestli ho hned nevidím, půjdu pryč. Nechci, aby Jason věděl, že jsem tady nebo že mě ten pták zajímá.“

Sára se zastavila a naslouchala. Ticho bylo takové, že slyšela vlastní dech. Neviděla kolem sebe jediného živého tvora. Ani ptáka nebo veverku. Nic. Kdyby ve sněhu nezůstaly stopy, které tu včera s Jasonem a tím toulavým psem vyšlapali, mohla by si Sára myslet, že je jedinou žijící bytostí na celé planetě.

Byl to opravdu nádherný zimní den. Celé odpoledne jasné svítilo slunce a krusta tvrdého sněhu na povrchu byla lesklá a mokrá, jak pomalu tála. Všechno se třpytilo. Za jiných okolností by takový den dokázal Sářino srdce rozezpívat. Co může být lepšího, než se procházet venku, docela sama, a přebírat se ve svých myšlenkách, když je tak krásné? Ale Sára byla rozmrzelá. Doufala, že Šalamouna nebude těžké najít. Naděje, že ve křoví spatří tajemného ptáka, probudila v Sáře zvědavost, ale teď, když tu osamocená stála po kolena ve sněhu, si začala připadat hloupě. „Kde ten pták je? Ale, kašlu na to! Jdu domů!“

Zklamaná Sára stála uprostřed houštin plná vzteku a podivně zmatená. Vydala se zpátky vyšlapanou cestou, ale pak se zastavila a rozmyšlela se, jestli by nebylo rychlejší dát se přes pastvinu, kudy si tak často krátila cestu v létě. *Řeka je teď určitě úplně zamrzlá. Možná bych ji mohla přejít někde tady, je tu docela úzká*, napadlo ji, když podlézala natažený drát.

Sáru překvapilo, jak málo se tu v zimě vyzná. Stokrát už přes tuhle pastvinu šla. Právě tady pásl její strýc v letních měsících svého koně. Jenže teď vypadalo všechno úplně jinak, protože veškeré známé orientační body schoval sních. Řeka tu byla úplně zamrzlá a na ledu leželo několik centimetrů sněhu. Sára se zastavila a zkoušela si vzpomenout, kde je řeka nejužší. Najednou ucítila, jak led pod jejíma